

Ὁ Γεροναύτης κάθεται στὸ κάτου περιγιάλι
 Λὲς καὶ ζητάει τῆς θάλασσας τὴ μυρωδιὰ νὰ πάρῃ
 Θυμᾶται τὴ γαλήνη της καὶ τὴν ἀνεμοζάλη
 Κ' ἤθελε νᾶναι ὁ δύστηνος ἀκόμα παληχάρι.
 Ἐκεῖ νὰ πλέξῃ ὡς ἔπλεε στὴ δύναμη τῆς νιότης
 Πρὶν τὰ μαλλιά του γένουνε λευκὰ ὅσ᾽ ἂν τὸν ἀφρό της.

Ἄν καὶ λυπιέται πῶχασε τόσους καλοὺς συντρόφους
 Μόλο ποῦ ἐκεῖ στ' ἀδιάκοπα ταξείδια ἐσυχαπάντα
 Βράχους, ἀμέτρητους βυθοὺς καὶ κύματα σὰ λόφους,
 Ν' ἀκούσῃ κᾶν τὸν ἦχο της γυρεύει ὁ μαῦρος πάντα.
 Γλυκὰ κοιτάζοντάς τηνε τῆς λέει : Παραλογοῦσα
 Ἄν σ' εἶπα κάποτε σκληρὴ καὶ πικροκυματοῦσα.

Ἄσε με τώρα νὰ χαρῶ τὴν ἡσυχὴ θωριά σου
 Ὅπου ὠργισμένος ἄνεμος δέν ἄφηκε σημάδι,
 Βαρκοῦλες τώρα μοναχὰ σαλεύουν στὰ νερά σου
 Σὰν πρόβατα ποῦ βόσκουνε σὲ πράσινο λιβάδι,
 Μὲ βάρκα γλήγορη κ' ἐγὼ δίχως καμμία φροντίδα
 Ξεφάντωνα σταῖς ὄχθαις σου καὶ ξένους τόπους εἶδα.

Φτωχὸς ἢ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ γεροναύτη μοιάζει,
 Ὅσαις κ' ἂν εἶναι ἢ θλίψαις του κ' οἱ περασμένοι χρόνοι
 Στὴν ἄκρη στέκει τῆς ζωῆς καὶ βλέπει μὲ μαράζι
 Ὅπου τὸ τέλος τὸ πικρὸ τοῦ ταξιδιοῦ ζυγώνει.
 Χριστέ μου, λέει, ν' ἀρμένιζα πάλε στῆς γῆς τὸ κῦμα !
 Μὰ βράχος εἶναι ἀφεύγατος καὶ τρομερὸς—Τὸ μνήμα !